

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11685/2023
12.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојадин Спасић адвокат из ..., против туженог „Бивода“ ДОО Раковац, чији је пуномоћник Драган Величковић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 196/2023 од 07.02.2023. године, у седници одржаној 12.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 196/2023 од 07.02.2023. године, става другог и трећег изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 196/2023 од 07.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 3033/21 од 18.10.2022. године у првом ставу изреке, за износ од 2.273.496,00 динара са законском затезном каматом од 04.07.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у преосталом делу првог и другом ставу изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату износа од још 1.965.075,00 динара са законском затезном каматом од 04.07.2017. године до исплате и обавезана тужена да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 414.584,95 динара са законском затезном каматом на износ од 287.834,95 динара од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове првостепеног поступка у износу од 150.256,76 динара са законском затезном каматом на износ од 33.000,00 динара почев од извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је преиначена пресуда првостепеног суда, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става првог и другог наведеног члана због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, тај ванредни правни лек може изјавити. Наводи ревидента о постојању недостатака због којих се не може испитати правилност побијане другостепене пресуде нису разматрани, јер се њима указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП која није законски разлог за ревизију.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је адвокат и са туженим је закључио два уговора о пружању адвокатских услуга у периоду од 23.01.2013. године до 28.02.2017. године. Првим уговором, закљученим 10.01.2013. године (заведеним код туженог под бројем 23 од 23.01.2013. године), уговорено је да ће тужилац обављати све адвокатске послове из своје делатности које ће тужени плаћати одмах по испостављању рачуна, по адвокатској тарифи важећој на дан исплате. Правни однос странака по том уговору престао је 01.01.2015. године, јер су оне 31.12.2014. године закључиле нови уговор о пружању адвокатских услуга (заведен код туженог под бројем 463 од 31.12.2014. године). Тим уговором (члан 3) странке су уговориле да ће тужени на месечном нивоу плаћати тужиоцу износ од 20.000,00 динара на име паушала и да ће, на име пружених адвокатских услуга, за успешно окончане спрове извршити исплату за сваку предузету радњу признату од суда, тужилаштва или другог надлежног органа, према важећој адвокатској тарифи у року од пет дана од дана наплате трошкова од стране против које је вођен поступак. Тужени за пружене адвокатске услуге по првом уговору дугује тужиоцу износ од 2.273.496,00 динара. По другом уговору тужени је месечно плаћао тужиоцу уговорени паушални износ и између тог износа и износа награде за пружене адвокатске услуге обрачунате по адвокатској тарифи (за радње наведене у табеларном приказу тужиоца) постоји разлика од 1.965.075,00 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао туженог на исплату износа од 4.238.571,00 динар са затезном каматом од подношења тужбе. По становишту тог суда, заснованом на одредби члана 17. став 1. Закона о облигационим односима, којом је прописано да су странке у облигационом односу дужне да изврше своје обавезе и одговорне су за њено испуњење и одредби члана 99. тог закона којом је прописано да се одредбе уговора примењују онако како гласе (став први), тужени је дужан испунити уговорну обавезу преузету чланом 5. став 2. тачка 4. уговора о пружању адвокатских услуга од 31.12.2014. године и тужиоцу исплатити извршене услуге на начин и у роковима предвиђеним тим уговором.

Другостепени суд је делимично усвојио жалбу туженог и преиначио првостепену пресуду тако што је одбио захтев за исплату износа од 1.965.075,00 динара са траженом затезном каматом. По становишту тог суда, заснованом на тумачењу члана 3. уговора од 31.12.2014. године у складу са чланом 99. став 1. Закона о облигационим односима, тужени се обавезао да плати тужиоцу извршене адвокатске услуге само за успешно окончане спорове, за сваку предузету радњу коју је признао орган пред којим је поступак вођен, у року од пет дана од дана наплате трошкова од

стране против које је вођен поступак, а те околности - да су поступци окончани у корист туженог и да је тужени наплатио трошкове од супротне стране, тужилац није доказао да би основано могао потраживати награду по адвокатској тарифи за предузете радње у тим поступцима.

По оцени Врховног суда, ревизијским наводима неосновано се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, као и правилност примењеног материјалног права.

Ревидент указује да је другостепени суд погрешно применио одредбе Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник Републике Србије“ број 121/12), члан 5. став 1. којим је прописано да за пружање континуиране правне помоћи адвокат може са странком уговорити накнаду у паушалном износу, и да се тако уговорена накнада не може односити на радње заступања пред судовима и државним органима, и члана 12. којим је прописано да досуда и наплата трошкова на терет супротне стране не утиче на обрачун трошкова и наплату награде и трошкова између адвоката и странке. Тужилац је у овом спору тражио утврђење ништавости уговора о пружању адвокатских услуга од 31.12.2014. године, евентуално утврђење ништавости само члана 3. означеног уговора, јер су противни Закону о адвокатури, Кодексу професионалне етике адвоката и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Правноснажном пресудом П 1715/17 од 12.02.2021. године одбијени су тужбени захтеви за утврђење ништавости наведеног уговора, односно утврђење његове делимичне ништавости. Зато се наплата новчаног потраживања за пружене адвокатске услуге може тражити само под условима из члана 3. уговора - да је тужени трошкове наплатио од противне стране и да су поступци у којима га је тужилац заступао окончани у његову корист, што произилази и из члана 5. став 1. тачка 4. тог уговора.

Делимичан успех тужиоца у спору утиче на висину трошкова поступка који су му досуђени, а делимичан успех туженог у жалбеном поступку обавезује тужиоца на накнаду трошкова тог поступка.

Из тих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић